

Мајка јој је претраживала собу. Разбаца уџбенике, свеске, забавне књиге, преврну душек и сламњачу, разгужва јастуке, повади фијоке из стола, претресе цео орман, сву гардеробу... ништа! Очајна, већ је помишљала да оде.

Случајно угледа иза великог огледала на зиду белу кутију. Попе се на столицу и узео је. Отвори — ужас! Писма, пола увело цвѣће, фотографије, љубавне карте... и све од једног те истог официрчића. На неколико слика он и Шура — једно уз друго... сасвим близу... у борику — задовољни, насмејани... „Мојој милој, само мојој Шурочки — Твој, вечно и само твој до гроба, Вања.“

Она прегледа писма. Материнско страховање ишчезну: наивна младићска признања и заклетве.

— У њеним годинама љубав... мисли о удаји...

А сећање је враћа у њено девојачко доба. — Није ту било писања, фотографија, нисмо се волели, ето, тако само... Друкчије су данас девојке... — Она види у мислима родно место... у суседној кући младог чиновника. Како се звао, где је служио, — није знала. Кад су се упознали, — не сећа се. Али врло добро памти како су се једне вечери случајно срели крај тамнога амбара... И ниједна сенка драгога лика, и ниједан звук драгих речи.

— Колико ми је онда било година? Је ли могуће? Млађа него Шура? Ах, шта сам онда разумела! А овде се пише о свадби. Верност до смрти...

Не! Не иде то тако! Љубав је глупост... а за удају још је рано.

— Слушај, Шуро, — ти си хтела нешто озбиљно да говориш са мном... Шта то беше?